

Literatur.

—o—

Maria Holmström: Jenny Lind. Som Konstnärinna och Människa. Ahlen & Åkerlund. Göteborg.

Forfatteren af denne smukke Bog siger træffende, at den, som vil trænge ind i Jenny Linds særlige Kunstner-Ejendommelighed, maa søge at forstaa hende ikke alene med Forstanden, men fuldt saa meget med Hjertet, med Sympatien. Paa denne Baggrund af forstaaende Sympati er da hele den foreliggende Levnedsskildring udført, og den bliver derved noget mere end blot Beretningen om et Kunstnerlivs ydre Data, — den betyder et nyt Lys over det særegent rige, menneskelige Sind, hvorfra Jenny Linds Kunst strømmede frem som en sprudlende Kilde fra dybe, skjulte Væld.

I Skildringen fra Forældres og Bedsteforældres Tid møder man atter og atter Jenny Linds Navn nævnt med en Beundring, der grænser til Andagt. Hvorledes kunde hun øve en saadan Indflydelse paa sin Samtid? Hvad var Grunden til, at hun, som tilmed levede i en Tid, der glimrede med store Musiknavne og første Rangs Sangerinder, paa denne ganske

egenartede Maade formaaede at fortrylle baade fine Kendere iog ganske umiddelbare Sind? Forf. har forstaaet gennem sin Bog at belyse denne Gaade. Hun viser os, hvorledes Jenny Lind dyrkede sin Kunst som en Præstinde, betragtede den som en Helligdom, gennemtrængte den med sit rene og sjældne Væsens Inderlighed, og derved evnede ikke alene at bringe sin Samtid et Pust af Skønhed og Poesi, men ogsaa at „syngede det gode frem“ i den. Digteren Topelius betonedes dette simpelt og sandt, da han sang om hende:

Så sjong ingen ann'
med skolad metod,
så enkel och sann,
så öm och god.

Det store væsentlige hos hende var da uden Tvivl dette, at hun saa sin Kunst som et Kald, en Gave fra Gud, og at hun hele sit Liv, bevidst og ubevidst, søgte at bringe sin fulde Personlighed i Samklang med denne himmelsendte Gave. Alle hendes Forhold som Menneske, særligt hendes Kærlighed til Fædrelandet og Hjemve mod det, al Villie og alle Følelser kunde hun smelte ind i sin Kunst, og hendes skønne Røst fik derved en Inderlighed og Livsvarme, som rørte og besejrede alle Hjærterne.

Forf. har peget paa dette Kærnepunkt i Jenny Linds Kunstnerliv og derved givet os Nøglen til Forstaaelse af det mægtige Indtryk, hun gjorde paa sin Samtid.

Forøvrigt bringer Bogen foruden en Mængde gode Billeder af Jenny Lind ogsaa en livfuld Skildring af hendes hele ydre Skæbne, lige fra hun som et ensomt lille Barn i alt andet end fredede Omgivelser sang for sin Kattekillen, saaledes at Taarer randt nedad Kinderne paa alle tilfældige Tilhørere, indtil hun paa sin Kunsts Tinde opnaaede samme Virkning ved sin Sang for Tusinder af Mennesker.

Jenny Linds Liv virkeliggjorde paa ny Eventyret om den grimme Ælling, som blev til en dejlig brusende Svane, og man glæder sig over den interessante og tiltalende Maade, hvorpaa Forf. fortæller Nutiden dette Eventyr. Hendes Bog kaster nyt Lys over en af Nordens elskeligste Kvindeskikkelser.

C. M.

Selverhvervende Kvinders Regnskabsbog over personlige Indtægter og Udgifter, udarbejdet af Frøken Henriette Seelen, er udkommen paa Otto Grøns Boghandels Forlag. Hver Side i Bogen bringer en let overskuelig Oversigt over, hvad man i hver

Slægtens Fader.

—o—

Der var store Ting paa Færde i „Frydensborg“, Opgang 3, 1. Sal t. v., hvor et Papskilt, fastsømt paa Døren og beskrevet med tykke Bogstaver i vaklende Geled forkyndte, at her boede P. Eskildsen. Alfred, Familiens yngste, fyldte førstkomende Søndag 13 Aar, og Dagen skulde efter hans eget Ønske fejres med „fint“ Selskab.

Alfred havde fra sit niende Aar faaet det meste af sin Opdragelse i de „bedre“ Huse, hvor han til forskellig Tid havde gaaet som Bydreng, og ved sit belevede, indtagende Væsen bragt sig i Yndet, sidst hos Apotekerens, hvor han endog havde drevet det saa vidt, at han var bleven inviteret til den ældste af Drengenes, Willys, Fødselsdag. Fra den Dag af havde hele hans Tragten gaaet ud paa at gøre sin Moder begribeligt, at simpel Høflighed bød ham at gøre Gengæld. Madam Eskildsens havde jo haft sine Betænkkeligheder. Der var nu for det første det, at Eskildsen snart var svirende

hver Aften i Ugen og hele Søndag fra Middag af, og Alfred var ærekær og vilde faa hele sin Fest spoleret, hvis at hans Fader viste sig for Apotekerens Dreng i den Tilstand. Og Pengene var det jo ogsaa smaat med, siden at Eskildsen ikke mere tjente noget udover, hvad han drak op, og hun selv ikke mere kunde taale strengt Arbejde efter den Aarebetændelse, hun havde sidste Vinter. Der var da heller ikke blevet noget af Festen, hvis ikke Ludovika og Albert, de to ældste, som gik paa Fabrik, havde lovet at spæde til, og Alfred havde tjent 2 Kr. ekstra sidste Uge ved at rejse Kegler paa Hotellet og passe paa en Cykle for en Herre, mens han var inde at blive barberet.

Altsaa gik Indbydelserne ud og med Posten vel at mærke; Alfred vidste nok, hvordan det skulde være. Indbudte var Apotekerens Willy og Henry og Svend Aage, Sønnen af den Urtekrammer, hvor Familien Eskildsen handlede. Alfred havde bestemt fra bedt sig nogen af de Frydensborg Dreng, de passede ikke i Ensemblet, og Apotekerens var da ogsaa Folk, som nok kunde forlange, at deres

Dreng ikke blev bedt sammen med alle og enhver.

Langt ud paa Aftenen Lørdag før Festen brændte der Lys i Lejligheden i Frydensborg, Opgang 3, 1. Sal t. v. Eskildsen ventedes ikke hjem, før Kælderbeværtningen paa Torvet lukkedes; Ludovika og Albert var i Ungdomsforeningen, men Madam Eskildsen og Alfred sled ud af deres karske Bælg for at gøre den Tofags Stue hyggelig og festlig. Vinduerne var pudsede samme Morgen, Kakkellovnen fik nu en grundig Overhaling af Madam Eskildsens viljestærke Hænder, og Alfred slæbte sig over Gulvet med Dørmaatten under sine Knæ og skurede løs med Sand og Sæbevand. Da dette Arbejde var til Ende, blev Døren omhyggelig laaset af, og Ludovika og Alberts Sengelejer for denne Nat redt ude paa Gulvet i Køkkenet.

Søndag Morgen stak Madam Eskildsen 1 Krone til sin Mand med strengt Paabud mod at vise sig igen før Aften.

Ved Totiden indfandt Gæsterne sig; først Svend Aage henne fra Hjørnet, iført sit næstbedste Tøj — Alfred saa det straks og forstod, at Svend Aages